

Inskrift (med det inom [] supplerat efter B 304):

h[⁵outi]an [¹⁰· auk · ¹⁵asur · ²⁰pair · ²⁵litu ·] ³⁰raisa · merki · ³⁵pisa · at [·] ⁴⁰ul[f] · ⁴⁵fap̃ur · sin ·

houtian ok Assurr þær letu reisa merki þessa at Ulf, faður sinn.

»houtian och Assur de läto resa dessa märken efter Ulf, sin fader.»

Till läsningen: Intet sk framför 1 h. Denna runa är svag men dock säker. Även r. 2 är svag; den har möjligen varit o, men nedre bst har i så fall varit avsevärt svagare än den övre, som är tydlig. Yttre delen av runslingan är svårt skadad på de tre följande runornas plats. Av r. 3 finns endast en hst i behåll; möjligen har runan varit u eller r, men inga säkra spår kunna upptäckas av en bst. Av r. 4 återstår endast nedre hälften av en hst. R. 5 har sannolikt varit i (eller l, t); intet spår av bst. 6—7 an svagt, men säkert (särskilt 7 n). Av 23 r finns endast bst:s nedersta stapel. 29 e är tydligt stunget. 34 i är icke stunget. Efter 38 t har en skiva flagrat av med större delen av två runor 39 u och 41 f. 40 l står innanför slingan; runan är tydlig. Runan har blivit överhoppad av ristaren, och sedan han upptäckt detta, har han tillfogat den nedanför inskriftraden, mellan 39 u och 41 f.

Hadorph och Leitz (B 304): 4 t har bst endast på v. sidan av hst. 29 e. Intet sk efter 36 a och 49 n. 40 l saknas. — Dybeck: 1—7 houtian. R. 8—23 saknas; stenen har samma skador som nu. 29 e. 40 l saknas. »Skada att det icke vanliga namnet uf är förderfvadt.»

Namnet på den döde är visserligen numera skadat, men det är uppenbart, att det har varit det vanliga namnet Ulf, *Ulf*. Mera att beklaga måste det sägas vara, att det första namnet är fördärvat. *Bautils houtian* är en underlig form, som icke kan med säkerhet tolkas. Måhända var stället redan på 1600-talet lika skadat och svårläst som nu. Möjligen har första namnet varit *Halfdan*.

Om uttrycket »läto resa dessa märken» se ovan U 655.

658. Nibble, Håtuna sn. Nu vid Håtuna kyrka.

Pl. 27.

Litteratur: B 307, L 5. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, *Monumenta* 2, bl. 179; UFT h. 1 (1871), s. 49, h. 5 (1875), s. 90; R. Alm, *Fornminnesinventering för Håtuna socken* 1923 (ATA); Skrivelse från J. H. Söderlund 6/4 1927 (ATA); *Stockholms-tidningen* 7/4 1927; *Handlingar i ATA* 1928, 1932, 1933.

Äldre avbildning: J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds *Monumenta* och B 307).

I *Ransakningarna* meddelas, att det finnes »Een Runsteen på Öfwernibele Tompten, medh bokstafwer på skrefwen». Träsnittet i Peringskiölds *Monumenta* har påskriften: »Qwarnible i Håtuna sochn», men *Qwar* har understrukits och rättats till *Öfwer*; sålunda: »Öfwernible i Håtuna sochn». Rättelsen har emellertid missförståtts i *Bautil*, och träsnittet B 307 har därför fått överskriften »Öfra Qwarnible» (likaså L 5). Kvarnnibble och Nibble (eller Övernibble) äro emellertid två olika bebyggelser, belägna på avsevärt avstånd från varandra, Kvarnnibble i södra delen av socknen, Nibble i norra delen. Stenen, som redan på 1600-talet var fragmentarisk, finnes icke upptagen hos Dybeck och var sålunda på hans tid förkommen.

År 1927 anmäldes till Riksantikvarien, att fyra fragment av en runsten några år tidigare blivit funna i en spiselgrund i den nedrivna byn Övernibble, numera lagd under Nyborg. Ännu ett stycke påträffades något senare. Fragmenten lades på en gravkulle i gravfältet Ö om Kålsta men flyttades år 1928 till Håtuna kyrkogård, N om kyrkan, där de tills vidare skulle förvaras i avvaktan på att ytterligare fragment skulle komma i dagen.

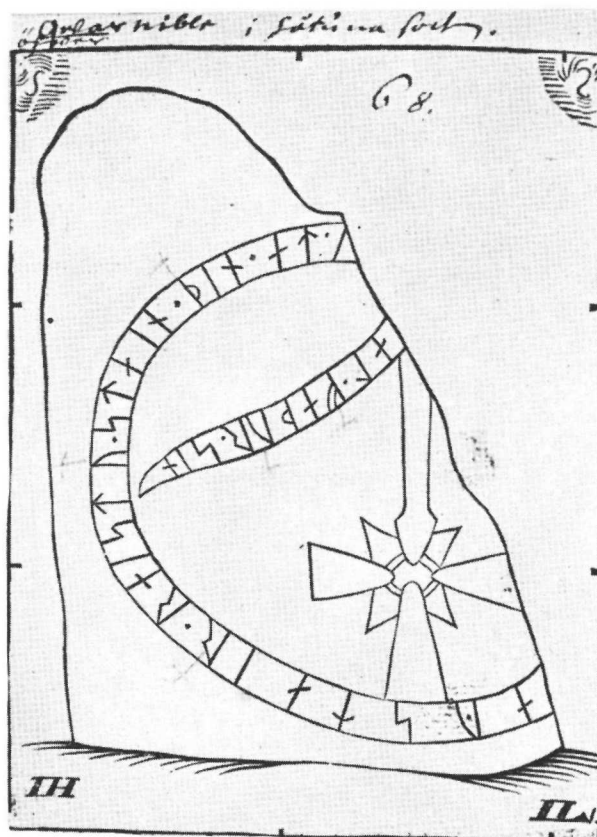

Fig. 70. U 658. Nibble, Håtuna sn. Efter B 307.

I sin fornminnesinventering 1923 meddelar R. Alm, att »runstenen vid Kolsta eller Korsta fanns av mig 1916. Elis i Kolsta framdrog densamma ur en spiselgrund i Bjursta sedan en stuga flyttats därifrån till Nibble».

Glimmerrik gnejs. Fem fragment, det största $0,82 \times 0,87$ m. Ytan starkt vittrad, varvid hårdare kvartskristaller kvarstå. Ristningen är ojämn, delvis tydlig, delvis alldeles utplånad.

Inskrift (med det inom [] supplerat efter B 307):

... aystain · ra[is]tu · st[ai]n [· pin · at · -] ... ar · fa[ur] · sin]

... Øystæinn ræistu stæin þenna at ... faður sinn.

»... Östen reste denna sten efter ... sin fader.»

Till läsningen: 2 y är tydligt stunget. Av 12 t är endast övre delen i behåll. Av 16 a är mellersta delen förstörd med bst. 26 r är säkert. Av 28 a finns endast v. bst bevarad.

Hadorph och Leitz (B 307): 7 r, 26 l.

Stenens fotända har sannolikt ursprungligen varit den del, som på träsnittet i B 307 är vänd uppåt. Det är m. a. o. den vänstra delen av ristningen, som till större delen har gått förlorad, med ungefär en tredjedel av inskriften. Framför namnet 1—7 aystain måste ha gått minst två namn. Inskriften har sålunda meddelat, att tre (eller kanske fyra) söner ha låtit resa stenen till minne av sin fader. Denne har burit ett namn, som har slutat på ar, möjligen Gunnarr.